

stemme mod dets første Deel; thi den indeholder Intet, som det kan være nødvendigt at fastsætte ved Lov. Finantsministeriet kan meget godt uden en saadan Lovbestemmelse ad praktisk Veie træffe den Ordning, at enhver ny Lønnings Anvæisning først passerer dets Visa og ikke honoreres, før den er godkendt af Samme. Jeg agter derfor for mit Vedkommende og i Henhold til de Grundsætninger, som jeg ved enhver Leilighed, hvor de ere traadte praktisk frem her i Thinget, har gjort mig til Talsmand for, at stemme imod Vædringsforslaget Nr. 4, og jeg beder ærede Medlemmer, der med mig dele den Anskuelse, at der ikke ligeoverfor Embedsmænd bør gjøres nogen anden Grundsætning gjældende end den, som forøvrigt gjælder for Statens privatretlige Forhold, at stemme imod Vædringsforslaget. — Vædringsforslaget Nr. 3 er et, som har været Gjenstand for Uenighed og Tvivl tidligere. Jeg agter fremdeles at holde paa Lovforslaget imod det ærede Medlem, men tillægger forøvrigt ikke denne Sag nogen aldeles afgjørende Vægt.

Det er mig meget kjært, efter at have udtalt mig saa bestemt mod et enkelt af det ærede Medlems Forslag, at kunne fuldstændig slutte mig til ham med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 2. Jeg maa tilstaae, at heller ikke jeg forstaaer, hvorfor den høitærede Finantsminister har kunnet optage i sit Lovforslag den ene af de Tilføininger, som i forrige Samling bleve gjorte, og udelade den anden, medens de begge ved 3die Behandling i Folkethinget vedtoges med samme Stemmeantal, nemlig eenstemmig. Det forekommer mig, at den høitærede Finantsminister, naar han, hvad vi Alle ere ham meget forkundne for, er gaaet ind paa den hele Tanke, som ligger i Lovforslagets § 7, da nødvendigvis maatte være kommen til at tage dette lille Tillæg med, som i sin Tid blev foreslaaet, og som nu atter her melder sig og banker paa hans Dør. Dette hele Spørgsmaal om Titelvæsenet har jo gjentagne Gange været for, og det blev udførlig drøftet i forrige Samling, navnlig ved Sagens anden Behandling; men jeg kan dog ikke Andet end endnu engang vende tilbage dertil, fordi det forekommer mig, at af

alle de Klager, som føres, paa den ene Side over særlig Udstyrelse af Embedsmagten med Privilegier og paa den anden Side over Bevarelsen fra Absolutismens Dage af overlevede Former, som ikke svare til den nuværende Samfundstilstand, at af alle disse Klager synes ingen at kunne fremføres med saa stor Føie som den, der er rettet imod det hele affindige Titelvæsen, saaledes som det er vedblevet at bestaae til ringe Ære for Nationen i fulde 20 Aar efter Grundlovens Givelse. Hvorledes dette System har kunnet udvikle sig saaledes, kan man jo ikke forklare uden ved omstændelig at gennemgaae saa at sige hele den danske Historie, om ikke siden 1660, saa ialfald siden 1670, men sikkert og vist er det, at Titelvæsenet har grebet ind i Nationens hele aandelige Liv som en fortærende og fordærvelig Kræft, og at den findes og gjør sig gjældende paa Steder, hvor man skulde troe, at der var den allerstørste Opfordring til at frigjøre sig derfor. Det er i denne Henseende ganske betegnende, at vore store og rige Godseiere, at vore hele Lehnsadel ikke har anset det for den største Ære, der kunde times dem, at de vare Landets største Grundbesiddere, ikke, at de vare Folk, i hvis Hænder der var lagt en stor Indflydelse paa mange Menneffers Bee og Vel, men at de over denne Udkomst have sat den tomme og hule Ære, som kunde ligge i at have en Kammerherre- eller Hofjægermester- eller Geheimeraadstitel, og at de store Grever og Baroner i vort Fædreland ansee det for en mindre Ære at kaldes med denne deres Titel end at henvænes med den Hofcharge, som det har behaget en eller anden Konge at stænke dem. Men det gaaer videre fra disse Glasser ned til de allerlaveste, overalt raser Sygen. Der er endnu i disse Dage foresaldet et betegnende Exempel paa, hvorledes denne Sygdom har grebet om sig, — og hvad jeg nu vil sige, er ikke en daarlig Spøg eller en upaalidelig Anekdote, men et sørgeligt Factum — idet nemlig en brav og hæderlig Mand, som i en Række af Aar har udført sin borgerlige Bestilling til sine Foresattes og Collegeres Tilfredshed, og som i den Anledning blev „hædret“, som man kalder det, med en Titel, ikke